

KENTAURS, PUTNS UN ZILONIS

Lūk, tūlit sekos viena variācija par tēmu... Radās tā manā galvā izstādes idejas rosināta, bet tā kā Jums katram ir pašam sava galva, tad variāciju daudzums nav noteikts. Kā tas ir izstādes autoriem, to zina tikai viņi paši. Jo retoriskais jautājums: "Kas esam, no kurienes nākam un uz kurieni ejam?" joprojām paliek neatbildēts. Man gribētos, lai šī mikla netiktu sadalīta atsevišķās daļās, lai neaizmiglotos apziņa, ka mēs esam tepat un tūlit, ka pagātne un nākotne mūsos ir nepārtraukti. Šai nepārtrauktības-vienlaicības idejai izstādē ir milzīga nozīme, ko uzskatāmi demonstrē pārklāšanās princips — attēls pār ornamentu, ornaments pār attēlu, zīmējums pār cilvēku, cilvēks pār mākslu, pār otru cilvēku, pats pār sevi.

Šajā momentā mēs varam būt reāli (materiāli, fiziski) un vienlaicīgi izdzīvot domās vēl kādu citu savas dzīves brīdi. Varam vienlaicīgi būt te un ne-te, tagad un vienalga kad, bet notiek tas tieši šobrīd. Un mākslinieki klāj attēlu pār attēlu — foto pār gleznojumu, gleznojumu pār stiklu, miesu, domām, sajūtām. It kā tiek apvienotas divas realitātes — fiziski notiekošā un tā, kas risinās mūsu galvās, psihē, kura šķiet pavisam cita līmeņa realitāte. Viena un tā pati norise mūsu iztēlē un jau materiāli notiekot, iegūst atšķirīgu skanējumu. Tā arī izstādē viens un tas pats darbs — te kontrastaini melnbalts, te krāsains, te blāvi miglains, te caur stikla sienu skatāms, te pārklāts ar citu vai pārklājies pats.

Vai eksistē kāda noteikta šķirtne starp cilvēka pastāvēšanas dažādām izpausmēm? Lietas un norises ietekmē viena otru kā mūsos, tā ārpus mums, tāpēc nav iespējams novilkt robežu starp te un tur, starp dienu, gadu vai gadsimtu atpakaļ un šodien. No vienas puses, cipari kalendārā grib uzspiest mums šo robežu, arī fiziski tā pastāv, jo miesa ir piesaistīta vienai eksistences zonai, taču iztēles apvāršņi ir nesalīdzināmi plašāki. Iztēle mūs var aizvest tur, kur ar miesu mūžam nenokļūsim. Šī šķirtne, kuru izstādē pārstāv stikls, pārklāšanās, caurspīdīgums varētu būt starp laiku un laiku, taču šī robeža ir caurredzama — tā tad pārvarama, tās nemaz nav. Robeža? — Ilūzijas, bailes liek to vilkt.

Bet kāpēc tieši KENTAURS, PUTNS UN ZILONIS? Nu Jūs taču izjūtat, cik iztēli rosinoša ir šī trijotne! Viņi, protams, varēja būt citi, bet ir tieši šie. TIE IR TĒLI.

TIE IR TĒLI.

TIE IR TĒLI.

TĒLI

TĒLI

TĒLI

TĒLI

TĒLI

TĒLI

TĒLI

TĒLI

TĒLI

CENTAUR, BIRD AND ELEPHANT

Well, this will be a variation on the theme... It was born in my head aroused by the idea of exhibition but as everyone has his own head, then the number of variations is not limited. Authors of exhibition may have their own variations that are known only to them. Because the rhetorical question "Who are we, where do we come from and where are we going?" still remains unanswered. I don't wish this enigma to be split into separate parts, for it might obscure the awareness that we are here and now, that the past and the future are in us all the time. This idea of continuity — simultaneity is of utmost importance in the exhibition, it being obviously demonstrated by the principle of overlapping — a picture over an ornament, an ornament over a picture, a drawing over a man, a man over art, over another man and over himself.

At this moment we can exist in a real, material and physical world and at the same time we can live through some other moment of our lives in our thoughts. We can be here and not — here at the same time, now and no matter when but it is taking place just now. And artists put a picture over a picture — a photograph over a painting, a painting over glass, flesh, thoughts, feelings. Two realities — the physical and the one existing in our minds, psyche, it being the reality of another level, seem to be united. The idea, when it is materialized, is slightly different from that in our mind. The same thing happens to the displayed works — one and the same work may be now contrastingly black-and-white, then coloured, then dim, then viewed through a glass wall, then obscured by another one or by itself.

Is there any definite borderline between different forms of man's existence? Things and events influence one another in us and around us, therefore, one can't draw a borderline between here and there, between a day, a year or a century ago and today. On one hand, numbers in the calendar want to force this border on us, it exists also physically because our flesh is attached to one zone of existence, though the horizons of imagination are much broader. Our imagination may lead us to a place where we won't ever get in flesh. This borderline, which is represented by glass in the exhibition, overlapping, transparency could be between time and time, yet this borderline is transparent — so it is surmountable, it doesn't really exist. The borderline? — Illusions, fear make one draw it.

But why exactly CENTAUR, BIRD AND ELEPHANT? Well, you do feel how stimulating for imagination are those three! There, certainly, could have been others but there are just these. THEY ARE IMAGES.

THEY ARE IMAGES.

THEY ARE IMAGES.

IMAGES

IMAGES

IMAGES

IMAGES

IMAGES

IMAGES

IMAGES

IMAGES

IMAGES

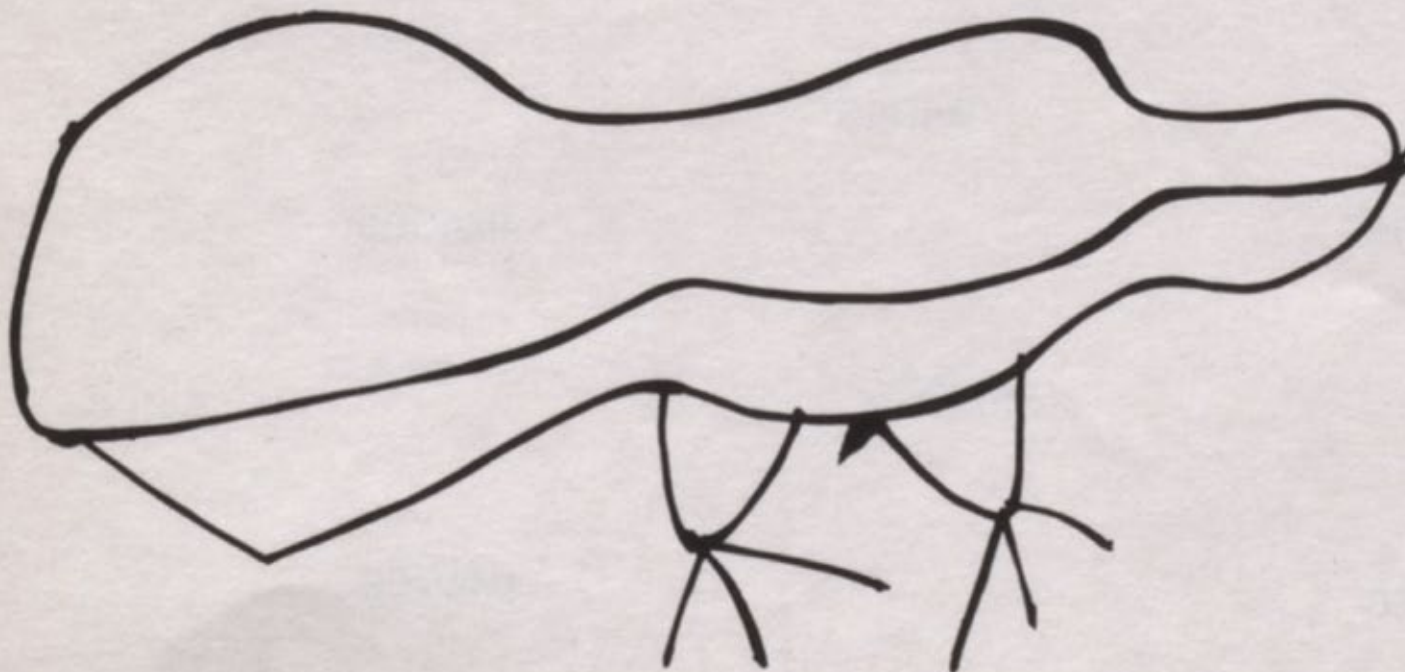
VILINĀJUMS KLEJOT

Putnam ir spārni, putns lido augstu, ir viegls un straujš. Gaiss ir viņa matērija. Caurredzams un tomēr ar pretestību. Gaiss — tā ir iluzora matērija — it kā tukšums un tomēr putna straujajam lidojumam sagādā pretspēku. Mēs, kas nelidojam, vērojam un priecājamies — cik viņam viegli tur gaisā lidināties. Ilūzija — mūsējā. Tur krustojas enerģijas, strāvas un plūsmas, tajās orientēties, neapmulst un nepadoties nozīmē pārvarēt pretestību, saglabājot virpuļojošu vieglumu. Kā tas ir putnam, patiesībā mēs neredzam, nesaprotam, mēs dzivojam. Tas ir māns, kura varā mēs atrodamies. Varbūt to jūtam, bet vairāmies formulēt — pārāk daudz neartikulējamu jautājumu prasa atbildi, bet atbildes vienkārši nav, tā lidinās gaisā tāpat kā putns. Putns, kuram nav vārda, kuram ir visu putnu vārds, mūsu metafizisko ilgu un nojautu vārds. Putns ir tuvāk debesim, tātad izplatījumam, kurā arī mums būs reiz iespēja lidot, bet dvēsele spārnus jūt jau šodien, tic esības izpratnes nākamajam lokam, tāpēc grib ietiekties tajā, vēl esot šeit. Vai vajag? Mēģināt noķert brīvo lidoni putnu — mūsu nākotnes ilgu simbolu un censties izdibināt viņa noslēpumu, ar to mēs varam nolauzt viņa spārnus.

Visam savs noliktais laiks. Šodien smagā ziloņa laiks, kam ar lidošanu nav nekāda sakara. Stabili un lēnīgi ir viņa pienākums staigāt pa zemi un pie labākās gribas viņš nepacelsies spārnos. Mēs neesam ziloņi, bet viņu smagums ir arī mūsējais — zemes pievilkšanas spēks — tagadne, kuru neprotam novērtēt, kuru mēs gribam piekrāpt ar nākotni, it kā tā būs tā vērtīgākā daļa. Nē, arī mirklis taustāmais, esošais, jūtamais ir vērtīgs, jō tas jau ir tas pats, ko mēs pagātnē saucām par nākotni, bet ritā sauksim par pagātni. Laika jēdziens nav dalāms šajās trijās kategorijās — pagātnē, tagadnē un nākotnē. Mūsu izjūtas pārklājas un ir caurspidīgas. Un nojausma, ka daudzas mūsu smadzeņu vibrācijas ir kā instinkti, kas nāk no aizlaikiem, mūs vilina atmiņu klejojumos. Klejojumos pa tiem mežiem un kalniem, kur ganijās kentauri. Par to stadiju, kad dzīve bija mits. Bet vai šodien dzīve nav mits? Mēs esam atbrīvojušies no kentauru laika mitiem, bet nu ir citi un tie nav dabiskāki, tie arvien vairāk atsvešinās no dabas pirmsākumiem, un mākslinieks to jūt, tāpēc tiecas savienoties tieši šodien ar visiem iespējamiem laikiem, nenoņemot robežas un ļaujot izpausties neformulētām nojausmām, kuras, iespējams, atnesis kentauri no pagātnes.

Cik paradoksāli, gribot anulēt šos trīs atsevišķos laika jēdzienus, esmu spiesta tos nemitīgi nosaukt vārdā. Tāda ir valodas specifika, tā laupa lielu daļu burvības nojausmām — šai trisuļojošai izjūtu sfērai, kuru labāk ir neformulēt, labāk saglabāt ar noslēpuma plivuru, tādējādi vilinot, mulsinot un valdzinot.

Bet mums būs darišana ar mākslu. Izstādi, kurā glezniecība, nezaudējot krāsas izteiksmes iedarbību, pārtapusi hieroglifisku simbolu valodā, kurā fotogrāfija ar savu specifiku liek domāt par mirkļa un mūžības attiecībām, kurā stikls, kam cauri var redzēt visu, atgādina, ka nekam nav robežu, ka pagātnē, tagadnē un nākotnē pārklājas, savienojas un ir veselums.

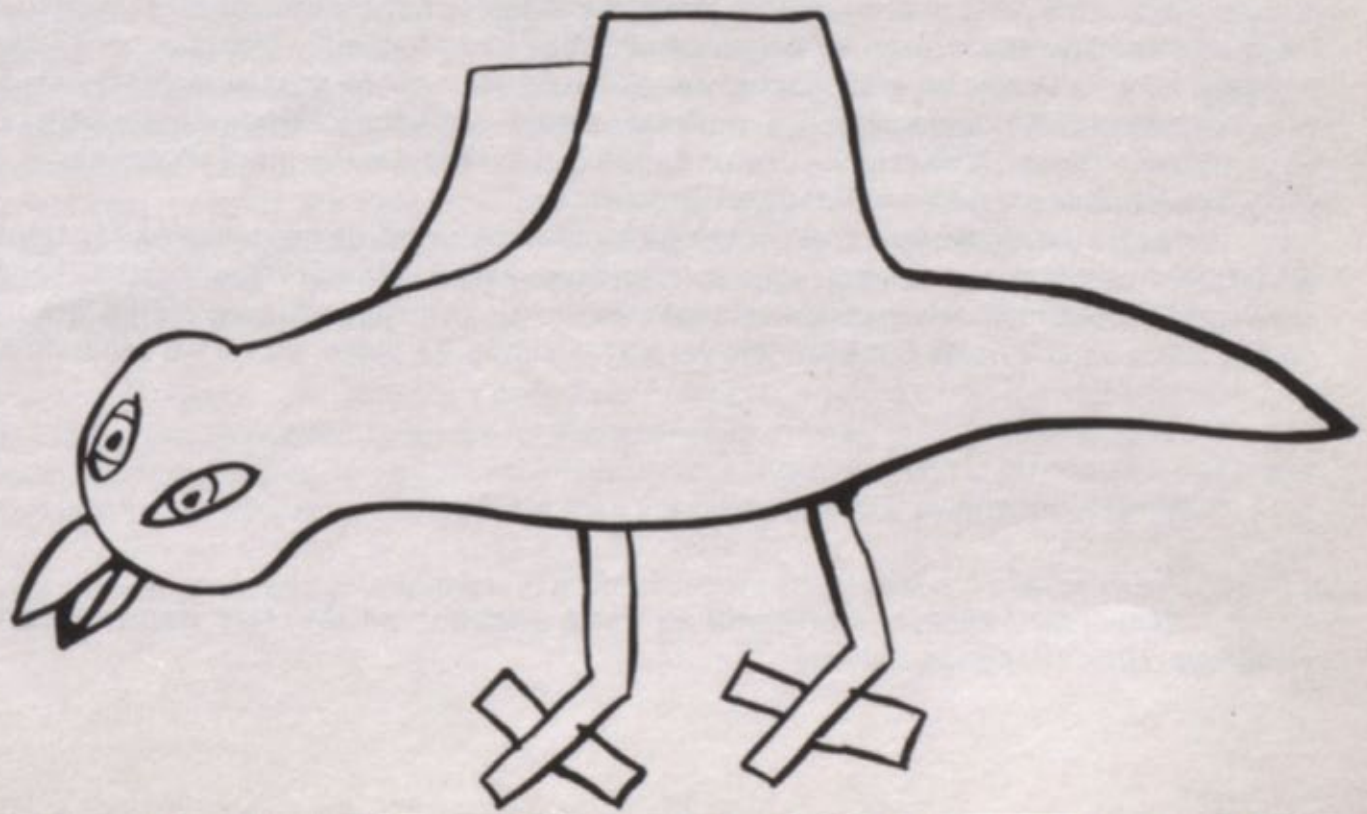
TEMPTATION TO WANDER

A bird has wings, a bird flies high, it is light and quick. The air is its substance, which is transparent, though having resistance. The air — it is illusory matter — as if emptiness, nevertheless it creates an opposing force to the quick flight of a bird. We, who don't fly, watch and rejoice how easy it is for a bird to flutter in the air. It is an illusion, our illusion. Energies, currents and torrents intersect there. Finding a way in them without getting confused and giving up means to overcome resistance retaining whirling lightness. We can't see and understand what is reality to a bird, we live. It is an illusion that has cast a spell upon us. We might feel it, though we avoid formulating it — too many inarticulate questions that need to be answered but there is just no answer, it flutters in the air like a bird. A bird who has no name who has the name of all birds, the name of our metaphysical longing and anticipation. A bird is closer to the sky, so it is in the expanse where we'll also be able to fly one day but our soul feels the wings already today and believes in the next conceptional circle of existence, therefore, it wants to get into it while being still here. Is it necessary? Striving to catch the free flying bird — the symbol of our future aspirations, and attempting to unravel its secret, we may break its wings.

Everything has its own time. Today is the time of the heavy elephant, and it has nothing to do with flying. Its duty is to walk steadily and slowly on the earth and it will never fly, no matter how hard it tries. We are not elephants, but their heaviness is also ours. It is gravity — the present time which we don't appreciate and which we want to cheat giving an advantage to the future as if it were the most valuable part. No, every moment that is tangible, real and perceptible is valuable, too, for it is the same which we called the future when we in the past but tomorrow we will call it the past. The concept of time doesn't fall into these three categories — the past, the present and the future. Our sensations overlap and are transparent. And the vague idea that many vibrations of our brain are like instincts coming prehistoric times tempts us to wander in the memories. Wanderings in those forests and hills where centaurs used to graze. About the stage when life was a myth. But isn't life a myth also today? We have got rid of the myths of centaurian time but now we have other myths and they are not more natural, they are becoming more and more estranged from the beginnings of nature. An artist feels it and therefore is striving to get united with all the possible periods of time just now without drawing any borderlines so that unformulated ideas could find their expression, which might have been brought by a centaur from the past.

How paradoxical, wishing to do away with those three separate time concepts, I can't help naming them all the time. That is the specific character of language, it dispels much of the magic of anticipation — the realm of tremulous sensations, which I would rather not try to formulate in order to preserve the veil of mystery, thus tempting, puzzling and fascinating.

But we'll have to do with art. With an exhibition where painting, without losing the impact of colour expression, has transformed into a language of hieroglyphic symbols, where photography with its specific features makes one think about the relationship between a moment and eternity, where glass through which one can see everything reminds us that nothing is limited, that the past, the present and the future may overlap, unite and form one whole.

VIENĪBA

Jebkuram individam izvēle, ja pie tās turas konsekventi un nemētājas no vienas dzīves pārlicības citā, ir liktenīga. Viena izvēle ir māksla, taču arī mākslā jāizlemj, kuru ceļu iet. Varbūt to cilvēku, kuru raksturi ir nepieņemami, principiāli, arī radošā darbība ir radikālāka. Visas rakstura iezīmes — afekti, jūtas, morāle, ētika, estētika, nosaka virzību. Katram no mums taču ir gan kompleksi, gan ambīcijas, tiem arī ir milzīga loma izvēlē.

Mani laikam ietekmējusi franču filozofa Anri Bergsona laika koncepcija par to, ka laiks nav vis kāda secība, kas būtu jāskaita, bet gan drīzāk pārdzīvojama vienība, tas vairāk ir spēks nekā lielums. Tādēļ notiek pagātnes, tagadnes un nākotnes saplūšana. Tas, ko mēs esam pārdzīvojuši pagātnē, nepaliek šajā pagātnē, izdzīvotais paliek mūsos, veido mūsu tagadni un neizbēgami nākotni.

Pagātnes tēls KENTAURS. Bet vai pagātnes? Sengrieķu mitoloģijas iemitnieka senuma precīzam apzīmējumam nav nozīmes, jo viņš dzīvoja tad un dzīvo arī tagad. Dzīvo cilvēku apziņā (zemapziņā) kā pastāvošais noslēpums, neizprotamā — tātad bīstamā zona. Radies cilvēces mitiskajā periodā, kura galvenā atšķirība no kristietības perioda ir cikliskā laika uztvere. Šim posmam ir nesalīdzināmi garāka vēsture, kura, iespējams, cilvēku psihē atstājusi neizdzēšamu atmiņu par gluži citu dzīves kārtību. Taču šī atmiņa zaudējusi skaidrību, tā ir tumša un mulsinoša, radījusi iekšēju nesaskaņu, kādu nesavienojamu pretrunu, ko varētu apzīmēt kā gara un miesas duālismu. Cilvēkos vecā (pirms Kristus) cikliskā laika izjūta nav nomirusi, jo tās pastāvēšanas vēsture ir nesalīdzināmi ilgāka nekā kristietības vēsture un, ja to nav varējis iznīdēt nu jau gandrīz 2000 gadu ilgums, tad varbūt tā ir patiesa. Varbūt pretruna starp lineāro laiku, kādu izmantojam sev dzīvošanai šodien, un ciklisko laika izjūtu, rada iekšēju nesaskaņu, modina nojausmu, ka viss nav tā, kā ir. Kādreiz laiks bija "sarullēts", tad atkal iztaisnots, tagad mākslinieki un filosofi mēģina atkal to rullēt kopā. Vai tad ar kaut ko neapgāžamu un viennozīmīgu var tā izriekties? Varbūt 20. gadsimta beigu posmā filosofi un zinātnieki konstatēs, ka gandrīz 2000 gadus laiks ir skaitīts nepareizi. Pareizāk sakot — vai tas vispār ir jāskaita? Varbūt radīsies tādi diplomātiski risinājumi, kuri spēs apvienot lineāro bezgalību ar ciklisko loku. Varbūt.

Aija Zariņa un Māris Bogustovs pagātni, tagadni un nākotni vēlas apvienot veselumā, izmantojot pārklāšanās, krāsas intensitātes un balēšanas principu, rada viziju par realitātes daudznozīmību, kur ilūzijas jaucas ar faktiem.

Šī izstāde iezīmē attīstības loku, kad mākslinieki ir pacēlušies pāri personiskās esības izzināšanai un vēlējušies skatīt pasauli kopsakarībā, kuru raksturs ir pārpersonisks. Jautājumi par pasaules (zem saules) realitātes neviennozīmību lielā mērā saistīti ar laika problēmu. Pēdējos gados Latvijā tā aplūkota sevišķi bieži. Pilnīgi neatkarīgi savā domāšanā varot būt tikai ģēniji. Tādēļ cilvēks (mākslinieks) arvien atgriežas pie jau cilātām, taču neatrisinātām tēmām. Un es maldīšos, ja apgalvošu, ka laiks ir tieši 20. gadsimta jājamzirdziņš. Jau IV gs. Sv. Augustīns savā "Grēksūdzē" rakstīja, ka cilvēka tagadnē pagātne sadzīvo ar nākotni. Arī šo savādo viru ir nodarbinājušas problēmas, kuras nevaram atmest vai aizmirst un arī atrisināt šodien.

Vai nav mulsinoši, ka būtne no aizlaikiem (kentaurs), kura varētu simbolizēt mūsu zemapziņas tumšās dzīles — tās, kuras formulēt grūti, dzīvo mūsos arī šodien. Te labi redzama pagātnes un tagadnes vienlaicība, nedalīsim to — tas ir veselums. Tomēr domāt par to, kas bija un kas būs, ir vieglāk nekā pastāvēt tūlīt un tagad. Tas varētu būt tas zilnīgais smagums ar savu materiālo realitāti, ar šobrīd nolikto kārtību, kura veido iekšējas pretrunas. Neskaidriība, kuru glabā sevi mitiskā (mistiskā) sākotnē, saglabājas arī tagadnē un būs arī nākotnē, vai, pareizāk sakot, — bija, ir un būs vai visu laiku ir, un nav jāatdala atšķirība "kad", norise ir nepārtraukta. Tas ir putns, kas ar savu vieglumu it kā par nākotni vedina domāt. Nākotne? Vieglums? Māņi. Arī tajā "nākošajā tagadnē" (nākotnē) nekāds vieglums neiestāsies, nākotne kā tāda neatrisinās mūsu problēmas, laiks, ilgstamība varbūt ļaus tās pārveidot, bet to mēs būsim darijuši tagadnē-pagātnē, un laika ritums pats neko nedara. Tātad PUTNS ir ilūzijas, kuras pastāvēs vienmēr. Un laikam arī mani dzīvo nemirstīgas ilūzijas par varbūtēju atrisinājumu kādā mistiskā vienībā. Taču šodien pasaulē vērojams gluži pretējs process — izpratne par norisēm tiek sadrumstalota. Zinātnes nozaru specializācija veselumu saskalda sīkās daļiņās un nodarbojas ar tām atsevišķi. Un ja nu šāds process ir iekodēts pasaules attīstības kārtībā. Pastāv hipotēze par apmēram 250 miljonu gadus atpakaļ bijušo superkontinentu Pangeju, kurš Paleozojā un Mezozojā apvienoja visu šodien esošo sauszemi. Simboliski šo laiku varētu uzskatīt par pazaudētās vienotības laiku. Bet ar jaunās globālās tektonikas — piecu kontinentu izveidošanos, lielās vienotās sauszemes sadalīšanos, sākās pakāpeniska šķelšanās it visā. Te varētu minēt domu, kura regulāri uzpeld gadsimtu miju, križu un citu robežsituāciju laikā, par pasaules bojāeju. Varbūt tā paredzēta kā noslēgums pilnīgā sairšanā un uzsākās ar Pangejas sadalīšanos.*

Un pat ja mēs to saprotam, labot te kaut ko nav mūsu varā. Ja mūsu apziņa ir kosmosa vienības sastāvdaļa, ja tā pastāv neatkarīgi no mums, tad viss, ko mēs darām, gan labais, gan aplamais (arī relatīvi jēdzieni) kalpo kosmosa kārtības realizēšanai. Mūsu vienotība ar absolūti visu pārējo nosaka, ka cilvēks nav kāds īpašs pāri stāvošs veidojums, tā ir suga citu sugu starpā, ar kurām atrodas nedalāmā vienībā. Un kosmiskajam ritumam cilvēku pārdzīvojumi nevar būt svarīgāki vai mazāk svarīgi kā putnu, ziloņu vai kentauru esība.

* Simboliski Pangejas kontinentu kā prāta, ķermeņa un dvēseles vienību izmantojusi performances pioniere Reičela Rozentāle savā slavenajā darbā "Pangean Dreams".

UNITY

Each individual has choice and if he is consistent and doesn't change his views of life too often, it might be fatal. One choice is art but also in art you have to decide which way to go. Maybe the creative work of those people, whose character is more unyielding and more principled, is more radical. All the character traits, feelings, morality, ethics, aesthetics determine the direction. Each of us does have complexes, as well as ambitions, which are also of utmost importance in making choice.

I have probably been influenced by the time conception of the French philosopher Henri Bergson that time is not a sequence which should be recorded but rather a unity to be experienced, it is more power than quantity. Therefore, the past, present and future converge. Things we experienced in the past don't remain in this past, it stays in us forming our present and inevitable future.

CENTAUR, the image of the past. But does it belong to the past? A precise designation of the remoteness of the image of ancient Greek mythology is of no importance because he lived then and is alive also now. It is alive in human consciousness (subconsciousness) as an existing mystery, inconceivable — so a dangerous zone. It was born in the mythical period of mankind which differs from the age of Christianity mainly in the cyclic perception of time. This period has a much longer history, which might have left indelible memories in human psyche about an entirely different way of life. However, these memories are not clear any more, they are dark and confusing, having created inner discord, some incompatible contradiction which could be designated as dualism of spirit and flesh. The old (before Christ) cyclic perception of time hasn't died in humans because its history is much longer than the history of Christianity, and if it couldn't be destroyed by the duration of almost 2000 years, then it might be true. Maybe the contradiction between the linear time conception we use today and the cyclic time perception creates inner discord awakening an inkling that everything is not quite so as it is. Once the time was "rolled up", then again it was straightened out, at present artists and philosophers are trying to roll it up again. Could such things be done with something incontrovertible and unquestionable? Maybe at the end of the 20th century philosophers and scientists will state that for about 2000 years time has been counted in the wrong way. To be more precise — should it be counted at all? One day such diplomatic solutions might emerge which will be able to unite the linear infinity with the cyclic circle. Maybe. Aija Zariņa and Māris Bogustovs want to merge the past, present and future into one whole. Using the principle of overlapping, intensity and fading of colour, they create an idea the diversity of reality where illusions are mixed up with facts.

This exhibition marks a new circle of development. The artists have risen above the cognition of their own being and have attempted to view the world in interconnection, the character of which is above personal. The questions about the many-sidedness of world reality (under the Sun) are to a certain extent connected with the time problem. Recently this problem has been often given thought to in Latvia. Only geniuses can be completely independent in their thinking. Therefore, a person (an artist) again and again returns to those themes that have been often considered, though have remained unsolved. And I'll be wrong if I state that time has become the pet subject only in the 20th century. As early as in the 4th century St. Augustine wrote in his "Confessions" that in man's present the past lives together with the future. This strange man was also puzzled by the problems which we can neither neglect, forget nor solve today.

Isn't it baffling that an image of prehistoric times (centaur) who could be the symbol of the dark depths of our subconsciousness — the ones which are hard to formulate, is alive in us also today. The simultaneity of the past and the present is very obvious here, it shouldn't be split — it is one whole. Though to think about things that once happened and will happen is easier than to exist at this moment and now. It could be that elephant — like heaviness with its material reality, with the present order of things causing inner contradictions. The obscurity which is hidden in the mythical (mystical) origin is retained also in the present and will exist in the future or to be more precise — it was, is and will be or exists all the time and there is no need for "when", the process is continuous. It is the bird is so light that it makes us think about the future. The future? Lightness? Illusions. Also in this "next present" (future) there will be no lightness, the future as such won't solve our problems, time, its duration might let us change them but we will have done it in the present — past and the course of time itself does nothing. So the BIRD is our illusion which always exists. And perhaps immortal illusions about the possible solution in some mystical unity are also alive in me. However, today an entirely different process can be observed in the world — our comprehension of processes is split into separate parts. The specialization of sciences divides the whole into small parts and deals with them separately. And if such a process has been encoded in the order of world development. There is a hypothesis about the former super continent Pangean, having existed about 250 million years ago, which in the Paleozoic and Mesozoic eras enclosed all the present mainland. Symbolically, this time could be regarded as the time of the lost unity. A gradual splitting in everything started with the new global tectonics — the formation of five continents and the disintegration of the large mainland. Here we might mention a thought which always emerges at the turn of centuries, during crises and other difficult situations, it being about the end of the world. Maybe it has been foreseen as the end in total disintegration, which started with the splitting of Pangean.*

And even if we understand it, we can't change anything. If our consciousness is a constituent part of the space unity, if it exists irrespective of us, then everything we do, both the good and the wrong (also relative concepts) serves for the realization of order in the universe. Our unity with all the other things determines that man is no special creation standing above, it is a species among other species existing in inseparable unity, and human emotional experiences can't be more or less important for the course of the universe than the being of birds, elephants or centaurs.

* *The Pangean continent as the symbol of the unity of mind, body and soul was used by the pioneer of performance Rachel Rosental in her famous work "Pangean Dreams".*

Nekādu atbilžu, vieni vienīgi jautājumi. Varbūt kāda sakarība, refleksija.

Katras lietas pamatā ir kāda struktūra, viss pārējais ir lieks, butaforija, kuru var mainīt pēc vajadzības. Varbūt tieši pirmatnējās struktūras rekonstruēt un mēģināt veidot ieraugāmā formā ir būtiski. Tas nevar būt no vieglākajiem ceļiem. Tas, ko mēs redzam izstādē, ir koncepcijas fiziskais ķermenis.

Jūs sakāt — absurds rituāls? Nē, tam visam ir noteikta jēga, kura materializējas nopietnībā un aizmirstībā. Tas viss ir viens liels un nepabeidzams darbs, un katra jauna izstāde ir kā starpposms starp bijušo un nākošo.

Elita Ansone

No answers, only questions. Maybe some connection, reflection.

The basis of every thing is some structure, all the rest can be discarded, a stage set which can be changed if necessary. Maybe it is important to reconstruct the original structures giving them a visible form.

It can't be an easy way. What we see in the exhibition is the phusucal embodiment of the conception.

Do you say that it is an absurd ritual? No, all this has a certain meaning, which materialize in earnestness and oblivion. It is a big and unending job and every new exhibition is like a connecting link between the past and the next.

Elita Ansone